

« ИА, ЛЮБЕЗНА-ТА МИ ГОСПОДЖА, МАЙКА-
« ТА НА ДЪТЕТО. »

Генрихъ като чѹ гласа на мома-
та затечесе бѹмъ неѹ и приглежда
много време. Послѹ съжали се и ѹ рече.
« Защо плачишъ? или ти се загуби нѹ-
« що? или си гладна? ето хлѹбъз и ѹ-
« бѹлки, земи хѹпни. »

Лѹба Менрадъ рече на дѹвица-та.
« Съгледѹй това дѹте. То е онова, кое-
« то се отбѹрадна съ този портретъ. »

Уживитѹбно една нечаянна радостъ
сѹлада младѹтъ момъ. Та като колѹ-
ничѹ, и като си въздигна-рѹцетѹ бѹмъ
небето, изѹвика. « О! Боже благѹй, мило-
« сѹрдне и чѹловѹколюбче. Ты испѹлни
« молитѹвѹ-тъ ми. коѹто ти произно-
« сѹхъ денѹ и ноѹѹ. Слѹдоватѹбно
« чѹй съ склонностѹ и благодаренѹта,
« които ти отдавамъ, изъ сѹрдѹчнѹтъ
« си дълбочинѹ. А! никоги немогъ ги
« представи съ дѹмы. »